

Miroslav Dobiaš

ADAM a tajomstvo orloja

*Adam
a
tajomstvo orloja*

Miroslav Dobiaš

Text: © Miroslav Dobiaš
Obálka: © Miroslav Dobiaš
Slovak edition: © Parcela s.r.o., 2021
ISBN:978-80-973935-0-2

1. Nedeľa

Bolo príjemné májové ráno. Slnko svietilo do izby, dokonca rovno Adamovi do tváre. Pomaly sa prebúdzať.

Nedeľa, uvedomil si ešte v polospánku a s vedomím, že nemusí do školy sa spokojne obrátiť na druhý bok.

Nedeľa. *Babka bude chcieť, aby som šiel do kostola*, napadlo mu a začal sa preberať. Nebavilo ho to tam. Pán farár bol samotár, večne zatvorený na fare, s deťmi sa rozprávať nevedel, jeho kázaniu nik z nich nerozumel. Adam sa v posteli nespokojne zamrivil. Predstava kostola už pomaly zaháňala spánok. Začal rozmýšľať, ako sa mu vyhnúť. Bolesť brucha predstieral pred týždňom, na to už babka neskočí. Chrípku simulovať nemohol, to by chcelo horúčku a tú nemal. Ak by chorobu zahral príliš dobre, musel by celú nedeľu trčať doma a na druhý deň by ho mama hnala k lekárovi.

„To určite,“ zahundral si už úplne prebratý. „Však by som nemohol byť s Tamarou,“ povedal nahlas. Predstava spolužiačky ho nabudila. Uvedomil si, že hodina v kostole za voľný zvyšok dňa stojí. Odovzdane vyliezol z posteľe.

V kúpeľni si umyl zuby, mokrými dlaňami sa márne snažil skrotiť neposlušné vlasy. Postavil sa pred zrkadlo a pozrel na seba. Bol so sebou spokojný, vyzeral dobre – až na to červené znamienko, čo mu špatilo ľavý bok. Mávol nad tým rukou.

Vošiel do kuchyne.

„Dobré ráno mladý páňko,“ veselo ho pozdravila mama. Babka si ani nevšimla, že prišiel. Chystala si čiernu kabelku a pár drobných čo v kostole hodí do zvončeka.

„Adam!“ zvolala, keď ho zbadala. „Dúfam si aspoň umytý. Ako chceš stihnúť kostol? Daj si niečo na raňajky. Prečo ho necháš tak dlho spať?“ ušlo sa aj mame, ktorá sa tvárila, že nič nepočuje.

„Ale babi... Naozaj tam musím ísť? Nemôžem robiť niečo iné?“

„Len mi nehovor, že sa budeš doma modliť,“ povedala babka. Adam vedel, že ho má prekuknutého a všetky protesty sú úplne zbytočné. Na jeho prekvapenie zasiahla mama.

„Keby zostal doma, mohol by si niečo prečítať v Biblii,“ povedala tak trochu nemeselo, lebo babke sa vo veciach kostola odporovalo veľmi ťažko.

Adam sa jej nápadu okamžite chytil. Vlastne by sa chytil čohokoľvek, len aby do kostola nemusel ísť.

„Áno, áno, prečítam a potom ti poviem o čom to bolo,“ presviedčal babku a tváril sa tak úprimne, ako najlepšie vedel.

Babka sa zarazila. Dobre vedela, že tí dvaja do kostola dobrovoľne chodiť nebudú. S dcérou to vzdala, keď pred rokmi odišla do Prahy, kde sa jej narodil syn Adam. Babka ani nevedela, kto je otcom. Dcéra jej zaťato odmietala čokoľvek prezradiť. Nejaký Tomáš z Prahy! Babka nepoznala jeho priezvisko, nevedela či je katolík alebo neznaboh. Ale chlapca milovala rovnako ako svoju nepodarenú dcéru a on na ňu práve teraz pozeral s nádejou, že mu dovolí zostať doma.

„Dobre teda, zostaň doma,“ povedala mu. „Ale skontrolujem ťa!“ dodala takým hrozivým hlasom, že matikárka, ktorá Adama strašila v snoch, sa pri nej javila ako milá učiteľka v materskej škôlke.

„Čo si mám prečítať?“ spýtal sa Adam, lebo nemal tušenie, čo sa v tej hrubej knihe píše.

„Čo chceš, to si prečítaj,“ rezignovala babka, obliekla sa, zobrala kabelku a išla sa pomodliť za celú svoju rodinu.

„Čo chcem?“ spýtal sa Adam už neprítomnej babky. „Tak kde otvorím, tam začnem čítať.“

Mama mu podala tanier s dvoma salámovými rožkami. Adam zahryzol do jedného z nich, pritiahol knihu k sebe a otvoril ju.

Na začiatku strany bolo veľkými písmenami napísané: KNIHA PROROKA EZECHIELA Ez 1, 1-28.

Adam čakal tradičný príbeh o Ježiškovi, o troch kráľoch, alebo o Jozefovi a Márii. Tajne dúfal, že natrafí na Herodesa, lebo horory mal rád. Namiesto toho čítal chaotický opis niečoho, čomu určite nerozumel ani samotný prorok, ktorý celú udalosť zaznamenal.

V knihe sa písalo o lesklom kovovom predmete s krídlami, o silnom vetre, ohni a žiare, o oblaku prachu, alebo dymu.

„Mama?“ začal Adam. „Mama, čo znamená: Ich nohy boli rovné, chodidlo ich nôh ako chodidlo nohy teľaťa a leskli sa ako leštený kov?“

Mama v živote nepočula o chodidle, čo vyzerá ako noha teľaťa, ale odpoveď mala: „Zjedz tie raňajky, nech to môžem upratať. Prosím ťa dávaj pozor, však zhodíš tú šálku s čajom!“

Adam nasmeroval rožok do svojich úst, ale skôr ako doň stihol zahryznúť, prečítal ďalšiu zaujímavú vetu.

„Bytosti chodili sem i tam, ako žiariaci blesk.“ Adam nemohol uveriť tomu čo číta. „To čooo? Mama! A toto čo znamená: Nad hlavami bytostí bolo čosi ako obloha, vyzeralo to ako hrozný kryštál, rozťahnutý hore nad ich hlavami. A čo je to CHRYZOLIT?“

Mama nemohla stratiť tvár: „Zjedz tie raňajky, lebo ti tú knihu zoberiem a som zvedavá, ako to potom vysvetlíš babke!“

Adam čítal tak zaujato, že si rožkom ledva trafil do úst. Mama ho chvíľku sledovala. Bola rada, že nemá v rukách vidličku, pretože bol taký zaujatý Ezechielovým príbehom, že by si ňou mohol vypichnúť oko.

„Mama? Nemohli to byť mimozemšťania?“ spýtal sa. Mama prevrátila oči a lutovala, že ho neposlala do kostola s babkou.

„Ufoni! To pristálo UFO!!!“ nadšene vykrikoval Adam. „Všetko sedí, oblaky dymu, hluk, oheň, lesklý kov...Mama, ukážem ti na Youtube, ako to vyzerá, keď štartuje vesmírna raketa!“

Keď konečne dojedol, mama umyla tanier a babka sa onedlho vrátila z kostola. Adam stále sedel za stolom, pred sebou mal Bibliu, Slovník cudzích slov a práve prosíkal mamu, aby mu z izby na poschodí priniesla mobil, lebo chcel zistiť, čo je chryzolit. Babka neverila vlastným očiam. A keď Adam vyhlásil, že chce ísť von a že si Písmo sväté berie so sebou, od prekvapenia skoro odpadla.

Odvtedy to bola jeho najobľúbenejšia kniha.

Okrem babky bola v šoku aj Tamara, ktorá celé nedeľné dopoludnie rozmýšľala, či dostane prvý bozk v živote. Namiesto toho počúvala prednášku o tom, ako praveký človek Ezechiel nedokázal spoznať pristávajúcu raketu a mimozemšťanov.

Ach tí chalani, pomyslela si trpkou, netušiac, že tento povzdych ju bude sprevádzať celú mladosť, možno aj celý život. Trpezlivo sedela pri Adamovi, pozerala na neho, rozmýšľala, aké má pekné ústa a aké by to mohlo byť krásne, keby konečne prestal s tými divnými rečami.

Adam zhlboka dýchal, lebo Tamara krásne voňala a srdce mu strašne bilo. Pozeral na ňu. Najradšej by ju vybozkával úplne celú. Ale nevedel sa odhodlať, bol z toho nervóznym, a tak zachraňoval situáciu tým, že nesúvisle mel ďalej.

„...netuším, čo Adam v raji celé dni robil, keď pomenoval všetky zvieratá. Musela to byť strašná nuda. Predstav si, že keď Boh vyhnal Adama a Evu z raja, daroval im kožené šaty! A o kus ďalej sa píše, že keď Kain zabil Ábela...“

Tamara toho už mala dosť. Vraždy ju nezaujímali. Biblického bádateľa chytila za ruku, pozrela mu do očí. Adam sa zasekol. V okamihu zabudol na Kaina a jeho brata. Tamara pomaly zatvorila oči a našpúlila ústa. Adam sa nadýchol, zatvoril oči aj on a...

Ach tí chalani, pomyslela si Tamara.

„Konečne si doma,“ privítala ho mama, keď sa večer vrátil. „Ako bolo?“

„Rozprával som Tamare o Biblii,“ odpovedal Adam takmer pravdivo, položil knihu na stôl a zasnene sa zahľad do bielej steny, oproti ktorej sedel.

„Ahaaa...“ pochopila mama, keď na neho pozrela.

„Tamaru to tiež zaujíma?“ nepochopila babka.

„Nooo... Áno, zaujíma ju to,“ vyšlo z Adama tak nepresvedčivo, že by tomu ani sám neuveril. Tak pridal: „Budeme Bibliu študovať častejšie.“

Mama sa musela veľmi premáhať, aby sa nezačala smiať, ale tvárila sa akože nič.

Zato babka brala tieto veci vážne. „Mohla by som vás prihlásiť na náboženstvo,“ povedala.

Adam si až po chvíli uvedomil, čím sa mu babka vyhráza. Odtrhol pohľad od steny, uvedomil si, že tento rozhovor sa uberá zlým smerom.

„Ale babi... Budem čítať doma, tak ako dnes. Kde otvorím, tam začnem.“

„BUDEME čítať,“ opravil sa.

Mama mala pripravenú večeru. Na stôl položila taniere a príbor. Adam si zobral príbor a obzeral sa, kde je jeho obľúbená kniha. Keď mama zbadala v jeho rukách nebezpečné nástroje, knihu vzala a odniesla do vedľajšej izby. Bola si istá, že mu tým zachránila jedno oko. Keď dojedli, odložila taniere a Bibliu vrátila na stôl. Adam ju otvoril.

Natrafil na časť, v ktorej malý pastier Dávid vykročil do nerovného boja s ťažko ozbrojeným Goliášom. Pustil sa do čítania.

Ďalšie dni v čítaní pokračoval.

2. Hodina dejepisu

Na základnej škole začínala hodina dejepisu. Pani učiteľka vošla do triedy, žiaci vstali, učiteľka mávla rukou a žiaci si sadli.

Keď spravila zápis do triednej knihy, rozhodla sa, že niekoho vyskúša. Presne vedela, koho chce: Adama! Toho šikovného, ale neposlušného, drzého chalana, ktorý odmietal robiť domáce úlohy a tvrdil, že poriadny učiteľ ich má všetko naučiť v škole. Na jeho argument „dospeláci majú po práci voľno, tak prečo sa deti musia po večeroch doma trápiť s učením!“ pani učiteľka doteraz nenašla vhodnú odpoveď. Bola však odhodlaná dať mu päťku a urobiť tak koniec jeho zvráteným pedagogickým teóriám.

„Adam! Pod' k tabuli. Čo sme preberali naposledy?“

Adam mal pamäť dobrú – čo počul v škole, to si pamätal: „Garibaldiho a zjednotenie Talianska.“

„Tak nám o tom niečo porozprávaj,“ povedala pani učiteľka.

Tu už bola dobrá pamäť na figu, pretože Adam o Garibaldiho doma neprečítal ani riadok. Nebolo kedy. Všetok čas po škole mu zaberá futbal, Tamara a hry na počítači. Najnovšie aj Biblia. Stál pred tabuľou ako taký trulo a vedel, že Tamara sa na neho pozerá. Predsa to nenechá len tak!

„A... nemohol by som hovoriť o niekom inom?“ spýtal sa.

„Samozrejme že áno, veď zjednotenie Talianska nebola len práca Garibaldiho,“ odpovedala pani učiteľka.

„Ale ja som myslel niekoho ÚPLNE INÉHO“ zvýraznil Adam posledné dve slová.

„Koho?“ nechápala učiteľka.

Adam sa osmelil: „Viete, ja teraz študujem bibliu a tam som čítal o...“

„Čo robíš? ŠTUDUJEŠ BIBLIU? TY?“ nová informácia učiteľke doslova vyrazila dych.

„Áno, študujem Bibliu a chcel by som hovoriť o Dávidovi. On bol obyčajný pastier. Náhodou sa priplietol do vojny medzi Izraelom a Filištíncami. Filištíne

Goliáš každé ráno provokoval izraelských vojakov a hľadal niekoho, kto sa s ním bude biť. Nikto nechcel, každý sa ho bál, lebo Goliáš bol strašne veľký chlap, bol v brnení a ozbrojený. Goliáš im v jednom kuse nadával do zbabelcov. Vtedy prišiel pastier Dávid. Mal len prak a kamene, čo pozbieral na zemi. Keď Dávid šiel ku Goliášovi, kameňom z praku ho trafil presne do čela. Goliáš omdlel a spadol. Dávid mu jeho mečom odsekol hlavu. Bolo to od neho úplne geniálne, lebo aj keby ho kameňom netrafil, mohol rýchlo utiecť. Goliáš by ho v tom brnení nikdy nedobehol... hahaha,“ zabával sa Adam a celá trieda sa smiala s ním.

Ešte chcel všetkým porozprávať, ako sa Dávid stal kráľom, ale pani učiteľka sa spamätala z prekvapenia a vrátila sa jej reč.

„Dost! Ty si sa mal učiť o Garibaldim a nie o Filištíncoch! Dávam ti...“

„A to akože štúdium Biblie nič neznamená?“ nedal sa Adam, ktorý dobre tušil, akú známku dostane.

Pani učiteľke v hlave zablikala výstražná kontrolka. Jej mama sa kamarátila s Adamovou babkou. Babky chodili spolu do kostola, obe boli členky miestneho odboru Matice slovenskej. Všetko okolo náboženstva brali veľmi vážne. Nechcela si ani predstaviť, čo by si doma vypočula, keby sa jej mama dozvedela, ako pozametala s vnukom jej kamarátky za to, že rozprával biblický príbeh. Pani učiteľka bola rada, že vetu o Adamovej známke nedokončila. Pre pokoj v rodine sa rozhodla upustiť od prvotného predsavzatia dať tomu drzému decku päťku.

„...dávam ti DVOJKU, ale len za snahu niečo študovať. Nabudúce odpovedáš z riadneho učiva!“

Adam bol z dvojky nadšený. Takú dobrú známku už dlho nedostal! Tamara bola na svojho chlapca pyšná nie pre dvojku, ale preto, ako vybabral s učiteľkou. Mama bola šťastná, že konečne vidí v jeho žiackej knižke inú známku ako trojku a štvorku. Keď sa to dozvedela babka, prežehnala sa a poďakovala Bohu, že ju vyslyšal a nasmeroval jej vnuka k viere.

Ale to najlepšie prišlo na konci hodiny. Pani učiteľka im povedala, že celá trieda pôjde na trojdňový výlet do Prahy! Keď Adam oznámil túto skvelú správu mame, vôbec sa nepotešila. Naopak, obrátila sa, odišla do izby a bola tam zatvorená celú hodinu.

Adam si ľahol na gauč, pritiahol k sebe Bibliu a začal čítať. Po chvíľke z nej bol celkom otrávený. Trikrát ju náhodne otvoril a trikrát narazil na nudné kapitoly, ktoré ho vôbec nezaujali.

Pri prvom pokuse čítal o obetách Bohu.

Obeta. Hmmm... Čo to môže byť? rozmýšľal. *Obetujem sa JA, lebo chodím do školy len preto, aby mama bola spokojná.* Ale ďalší text bol priveľmi komplikovaný, tak knihu zatvoril a znova otvoril.

Druhýkrát narazil na NÁREKY. Odradil ho už názov kapitoly. *To dám prečítať mame a babke, keď prinesiem vysvedčenie,* rozhodol sa prezieravo.

Tretíkrát otvoril knihu práve na mieste, kde prorok Izaiáš oznamoval ľuďom, že ich hriechy stavajú priehradu medzi nimi a Bohom. Prečítal ešte pár riadkov, ale ani tomu veľmi nerozumel. Knihu definitívne odložil a pohodlne sa vystrel na posteli.

Praha, napadlo mu. O pár dní mal ísť s Tamarou – teda vlastne s celou triedou – na školský výlet. Tešil sa. Tri dni bez školy, bez skúšania, bez dohľadu mamy a babky. Adam o Prahe nevedel nič. Matne tušil, že kedysi bola hlavným mestom Československa. Vedel, že tam majú domov slávne futbalové kluby Sparta, Slávia a že Česi Slovákov takmer vždy vytrieskajú v hokeji. Všetci dospeláci z rodiny mu hovorili, že Praha je krásne mesto. Strýko Peter tvrdil, že metro v Prahe je úplne geniálne, jednoduché na orientáciu a že české pivo chutí úplne inak ako slovenské. Teta Beáta by tam hneď šla znova, lebo sa tam dobre nakupuje. Ale učiteľky chceli s celou triedou navštíviť zrekonštruované a nedávno znova otvorené Národné múzeum a zoznamovať ich s históriou Československa. Adam pochopil, že ak niečo nevymyslí, bude na výlete strašná nuda.

Len mama o Prahe nič nehovorila. A to tam dva roky žila. Zvláštne!

Vstal z postele a prebehol za ňou do kuchyne.

„Mama? Čo je v Prahe zaujímavé?“ spýtal sa jej.

„V škole vám nepovedali, kam všade pôjdete?“ odpovedala vyhýbavo.

„Vraj do Národného múzea, na akúsi radnicu a na prehliadku mesta,“ netajil Adam sklamanie nad programom, ktorý vymysleli učiteľky. Čakal, čo mu mama navrhne, ale tá ticho stála pri dreze, utierala tanier a pozerala do prázdna.

Keď bolo treba, Adam si vedel poradiť aj sám. Od mamy žiadna odpoveď neprichádzala, tak neváhal, vytiahol mobil, do vyhľadávača napísal slová: PRAHA TAJOMSTVO a ťukol do displeja.

Zo všetkých zobrazených odkazov ho zaujali dva: GOLEM a ORLOJ. Začítal sa do nich, vyzerali veľmi zaujímavo. Potešilo ho to.

„Mama? Vieš čo by som chcel v Prahe pozrieť?“

Mama vedela KOHO by mal ísť pozrieť, ale nedokázala mu to povedať.

V Prahe žil Adamov otec, Tomáš Šindel.

3. Školský výlet

Autobus plný slovenských žiakov smeroval do Prahy. Deti sa bláznili, chrúмали čipsy a tomu najmenej šikovnému sa podarilo rozliať kolu po podlahe autobusu. Niektorí sa pokúšali posilať správy z mobilu, ale autobus na betónovej diaľnici tak nadsakoval, že prstom nevedeli trafiť správne písmenko. Po čase ich to úplne otrávil. Keď všetko zjedli, vypili a keď sa už naozaj nudili, začali počúvať nešťastnú pani učiteľku, ktorá sa ich zúfalo snažila zaujať informáciami o Prahe. S historickými údajmi nepochodila. Jej žiaci na úplne cudzie mená ako Libuša, Přemysl alebo Karel vôbec nereagovali. Spozorneli, až keď začuli známe meno.

„Tom Cruise nakrúcal v budove Národného múzea film Mission Impossible...“

Medzi deťmi to prekvapene zašumelo. Konečne začali dávať pozor. Pani učiteľke sa ulávil a rýchlo pokračovala ďalej.

„V rovnakých priestoroch sa nakrúcal aj ďalší slávny film –bondovka Casino Royal s Danielom Craigom v hlavnej úlohe, a to rovno vo vestibule tej krásnej budovy.“

Detský šum sa zmenil na polohlasný rozhovor. K učiteľke doliehali útržky viet: „tam musíme ísť ... to chcem vidieť...“

Pani učiteľka bola so sebou veľmi spokojná, pretože konečne našla niečo, čo jej žiakov zaujalo.

„Stredovekú Prahu za čias panovania cisára Rudolfa druhého ste mohli vidieť v známej českej komédii Cisárov pekár, Pekárov cisár. Cisár bol obklopený vzdelancami a...“

A bolo po výklade. Deti vybuchli smiechom a jeden cez druhého si rozprávali, ako vzdelanci vymysleli slivovicu zo švestiek, lepidlo a leštadlo. Pani učiteľka pochopila, že situácia je beznádejná. Napriek tomu ešte chvíľku stála a čakala, že sa prihlási niekto, kto sa bude chcieť dozvedieť viac.

Keď sa ako tak utíšili, prihlásil sa Adam.

„Čo chceš Adam?“ učiteľka tušila provokáciu.

„Prečo máme chodiť do tých otravných múzeí? Nemohli by sme radšej hľadať Golema?“ zisťoval Adam. „Čítal som na internete, že každý, kto ho bude hľadať, bude prekliaty. To by bolo cool... Pani učiteľkaaa...Podme hľadať Golemaaa...“

„Adam! Dobre vieš, že Golem je vymyslená postava, takže by sme ho hľadali zbytočne!“

„A orloj? Pôjdeme pozrieť orloj? Na internete písali, že je to akýsi Stroj času!“

Učiteľka v duchu prekliala celý internet.

„Orloj môžeme ísť pozrieť, ale iba ak sa budete slušne správať! VŠETCI!“ snažila sa ukončiť debatu. Pri poslednom slove sa mu uprene pozerala do očí, aby vedel, koho má v prvom rade na mysli.

„Pani učiteľka a budeme mať v Prahe voľno?“ nedal pokoj Adam.

Pani učiteľku obľiala hrôza pri predstave, že by tridsaťdva žiakov vypustila samých do toho obrovského mesta.

„Nie! V Prahe je veľké množstvo ľudí a turistov. Keby som ťa pustila samého, mohlo by sa stať, že by som ťa už nikdy neuvidela,“ odpovedala mu s nastrojeným úsmevom a rozhodla sa, že pri prvej vhodnej príležitosti ho pustí samého hocikam.

Autobus so žiakmi 8.B. triedy a tromi učiteľkami o necelú polhodinu zastavil. Diaľnica A1 bola rozbitá, opravovali ju na niekoľkých úsekoch naraz, ale výletníci mali šťastie. Vyhli sa všetkým dopravným zápcham a do cieľa dorazili oveľa skôr ako predpokladali. Ubytovali sa v kresťanskej ubytovni pre študentov. Boli vo Vinohradoch, len pár minút chôdze od centra Prahy.

Keď učiteľky zistili, že majú niekoľko hodín k dobru, dali hlavy dokopy a radili sa, ako využijú čas. Po neskorom obede zorganizovali deti a vyrazili na prechádzku. Peši z Vinohradov cez Václavské námestie, odtiaľ k orloju.

Učiteľky ich cestou zastavovali a tvárili sa, že im chcú povedať pár slov o zaujímavej pamiatke. V skutočnosti ich chceli spočítať, aby sa uistili, že nik nechýba.

„Tu vidíte kostol svätej Ľudmily. Svätá Ľudmila bola manželka českého kniežata Bořivoja a bola zavraždená...“

„Teraz prechádzame okolo Národného múzea, tam pôjdeme zajtra...“

„Práve stojíme pri soche svätého Václava, tam dolu pri ňom vidíte aj sv. Ludmilu, o ktorej sme už hovorili...“

Adam si vykračoval na konci zástupu žiakov, rozprávanie o svätej Ludmile vôbec nepočúval. Zaujímala ho iba jedna jediná svätica. Práve ju držal za ruku. Rád by z nej pár bozkami urobil aspoň malú hriešnicu, ale to by sa musel nejako zbaviť protivnej učiteľky, ktorú mal za sebou. Tá celý konvoj uzatvárala a zamilovanú dvojicu neustále poháňala vpred.

Čím viac sa vzdalovali od sochy svätého Václava, tým viac cudzincov stretali. Chodníky na oboch stranách námestia boli preplnené ľuďmi. Turisti sa valili obooma smermi, vchádzali do obchodov, reštaurácií a do hotelov. Slovenskí školáci vyjavene pozerali okolo seba a načúvali neznámym jazykom, ktoré zneli zo všetkých strán. Hotový Babylon!

Adam pochopil, prečo ich učiteľka nechcela pustiť samých von. Okolo neho sa presúvali skupiny Číňanov a Kórejcov, na krku mali zavesené veľké fotoaparáty, ktorými neustále fotili všetko, čo považovali za trošku zaujímavé. Videl počerných chlapov v indických turbanoch, skupiny školákov v jeho veku, ktorí hovorili anglicky. Na chodníku postávali potetovaní dospelí chlapi s vyholenými hlavami. Dorozumievali sa neznámou rečou, vyzerali ako mafiáni. Neskrývane si obzerali jeho dievča, jeden z nich na ňu čosi pokrikoval. Tie chlípne pohľady Adama znepokojili. Stisol Tamare pevnejšie ruku a pridal do kroku, aby sa neoddelil od spolužiakov, ktorí šli pred nimi. Obzrel sa za seba.

Hurá, stále je za mnou, ulavilo sa mu, keď zbadal učiteľku, ktorej chcel pred piatimi minútami zdrhnúť.

Prešli Václavák. Potom ešte jednu uličku. Ľudí bolo stále viac. Bolo ich toľko, že Adam ledva videl budovy, okolo ktorých prechádzal. Ešte jedna ulica, čo zahýbala mierne doprava. Vyšli na Staromestskom námestí. Orloj bol takmer presne oproti nemu, ale zbadal ho, až keď sa dav turistov rozostúpil.

Adam si doteraz myslel, že orloj sú hodiny, ale pri pohľade na dva veľké kruhy si už nebol istý. Ten spodný kruh určite nemal s hodinami nič spoločné. Žiadne

ručičky, žiadne čísla na obvode. V jeho strede bol znak mesta Praha, okolo neho videl znamenia zverokruhu a maľby zobrazujúce život na vidieku. Na obvode bolo niečo napísané, ale bol ďaleko, nedokázal to prečítať. Zato štyri sochy na pravej a ľavej strane ciferníka videl zreteľne. *Tí traja sú asi Turci*, usúdil Adam, keď si všimol turbany na ich hlavách. Štvrtá socha ho zaujala. Bol to anjel so zlatými krídlami. Vyzeral akoby niečo strážil. Na jednej ruke mal štít, v druhej ruke držal strieborný meč, ktorý smeroval hore. Adam pozrel na horný kruh. Boli to tie najzáhadnejšie hodiny, aké kedy videl. Na vonkajšom obvode ciferníka boli zlaté čísla od jedna po dvadsaťštyri. Pod nimi boli do polkruhu zoradené rímske číslice od jedna do dvanásť. Tie čísla sa opakovali ešte raz, ale v ďalšom polkruhu. Videl aj čierne arabské číslice od jedna po dvanásť. Komplikovaným hodinám chýbala zvyčajná malá aj veľká ručička, mali len veľkú zlatú ruku, ktorá práve ukazovala na číslo 22.

Okrem čísel videl na hodinách Slnko, planetárne znamenia, striebornú guľu, v ich strede bolo niečo, čo pripomínalo glóbus s poludníkmi a rovnobežkami. Pozadie ciferníka bolo z väčšej časti bledomodré, ale aj čierne, červené, belasé. Vzdialene pripomínalo oblohu. Adam tam videl všetko možné, ale vôbec sa nedozvedel, koľko je hodín.

To bude nejaká záhada, pomyslel si. Cítil sa rovnako, ako keď prvýkrát otvoril bibliu a čítal knihu proroka Ezechiela. Ani vtedy ničomu nerozumel a napokon zistil, že ide o vesmírnu raketu.

Eahko to môže byť niečo podobné, pomyslel si. Pre každý prípad vytiahol mobil a všetko odfoťil.

Učiteľky zhromaždili žiakov na okraji námestia a spočítali ich. Boli všetci. Jedna z nich odbehla kúpiť lístky na prehliadku radnice a orloja. Vrátila sa nadšená – český sprievodca môže hneď.

Tak vošli.

4. Osudové stretnutie

Orloj je na budove Staromestskej radnice. Dnu vošli cez veľké, drevené, bohato vyzdobené dvere. Sprievodca ich uvítal vo vestibule. Po krátkom príhovore ich viedol hore, na vežu. Cestou im ukazoval fotografie zavesené na stenách. Radnica v minulosti, radnica zničená nemeckou armádou počas vojny, radnica keď sa opravovala. Adam zase nevnímal. Ani sprievodcu, dokonca ani Tamaru, ktorú držal za ruku. Hlavu mal plnú tajomných znamení na orloji.

Čo to má znamenať? pýtal sa sám seba. Tie zvláštne sochy – anjel s mečom, smrčka... Prečo sú tam Turci, keď orloj je v Čechách? A čo robia na hodinách znamenia zverokruhu?

V hlave mal chaos. V tej chvíli nedokázal myslieť na nič iné, iba na záhadné hodiny.

Sprievodca viedol žiakov stále hore. Až na vrchol veže. Tam všetci okamžite povytáhovali mobily a fotili starú Prahu zhora. Deti boli nadšené z pohľadu na veže Týnskeho chrámu, ktorý videli hneď oproti, pretože jeho veže im pripomínali školu, do ktorej chodil Harry Potter. Učiteľkám sa páčili červené strechy domov okolo Staromestského námestia. Adam pozeral na turistov dolu pod ním. Vyzerali ako mravce, boli zhromaždení okolo veže a čakali na chvíľu, keď zvon začne odbíjať celú hodinu a vo dvoch okienkach radničnej veže sa ukážu drevení apoštoli.

Adam stále myslel na orloj. Nedokázal pochopiť, prečo na slávnych pražských hodinách nedokázal odčítať čas. Na čo slúžia? Na nič rozumné neprišiel. Nakoniec usúdil, že orloj je veľmi podozrivé zariadenie. Rozmýšľal, ako by ho mohol preskúmať podrobnejšie.

Medzitým ich sprievodca zaviedol do miestnosti, z ktorej bol prístup k sochám apoštolov. Školáci ju celú zaplnili. Cez sklenené dvierka bolo vidieť sochy pripevnené na kovovej konštrukcii a reťazový mechanizmus, ktorý zabezpečoval ich pohyb. Adam s Tamarou vyšli po niekoľkých schodíkoch až ku skleneným dverám. Nazreli dnu.

„Vyzerať to tu ako v pohyblivom Betleheme v Rajeckej Lesnej“ povedal Adam Tamare.

„Mne to pripomína bábkové divadlo,“ povedala Tamara.

Tu asi žiadne tajomstvo nebude, pomyslel si Adam. Neopatrne sa dotkol dverí. Tie sa pohli. Neboli zamknuté, iba privreté. Dali sa otvoriť. Adam sa poobzeral okolo a keď sa uistil, že v chaose, ktorý ich trieda spôsobila, si ho nik nevšúma, strčil hlavu dnu.

Neuveriteľné! Medzi drevenými apoštolmi stáli dvaja starší páni, polohlasne sa rozprávali. Ich rozhovor práve končil, lebo jeden sa obrátil. Zdalo sa, že chce odísť. Vo dverách videl Adamovu strapatú hlavu. Usmial sa na neho a zakýval mu. Adam sa usmial tiež, ale skôr ako stihol urobiť niečo iné, Tamara ho vytiahla von, pretože sa blížil nepriateľ.

„Adam! Čo tam robíš?“ učiteľka tušila problém, lebo kde bol Adam, tam k nim dochádzalo akosi často.

„Nič, tie dvere boli otvorené,“ tvrdil Adam, ale na pani učiteľke videl, že mu neverí ani slovo.

„Pani učiteľka, tie dvere boli naozaj otvorené,“ bránila ho Tamara a ona bola vzorná žiačka, takže pani učiteľka o Adamovej vine troška zapochybovala.

„Poďte odtiaľ,“ prikázala im „O chvíľku pôjdeme do podzemia radnice. A nie že budeš cestou vymýšľať hlúposti.“

Pani učiteľka v Boha neverila, ale aj tak si nahlas zaželala: „Panebože, daj, aby sme sa odtiaľto všetci vrátili v poriadku domov.“

„Pani učiteľka, pán Boh vás nepočuje, je ďaleko“ smial sa Adam.

„Boh nás nepočuje, lebo naše hriechy stavajú priehradu medzi nami a ním“ ozval sa hlas spoza Adamovho chrbta.

Dvaja chlapi vyšli spomedzi drevených figúr a ten čo Adamovi pred chvíľou kýval, takto okomentoval rozhovor, ktorý práve začul.

Adam sa zarazil. Tie slová predsa pozná! Počul ich niekde? Alebo čítal? Pamäť ho nezradila, v sekunde mal odpoveď:

„Prorok Izaiáš!“ povedal nahlas.

Teraz sa zarazil jeden z dvoch pánov. Neveriacky pozrel na Adama.

„Ty vieš niečo o prorokoch?“

„Áno, študujem Bibliu už tri mesiace,“ nazval Adam povrchné listovanie v knihe lepšie znejúcim výrazom.

„TY ŠTUDUJEŠ BIBLIU???“ chlapi boli v rovnakom šoku ako nedávno Adamova učiteľka dejepisu. „A zaujíma ťa to?“

„Je to jeho najobľúbenejšia kniha“ odpovedala Tamara za Adama. Ten chcel spraviť dobrý dojem, tváril sa veľmi skromne, nepovedal nič, len prikývol. Ale hneď začal vyzvedať.

„Zaujímam sa aj o orloj. Vyzerá záhadne. Vy o ňom asi niečo viete, že?“

„Vieme o ňom všetko“ odpovedal mu starší pán. „Spolu s kolegom máme tento stroj na starosti. Ako sa volá?“

„Volám sa Adam.“

„Ja som Tamara.“

„Ja som majster hodinár. Volám sa Michal Šindel.“ Podal im ruku.

Adam sa práve stretol so svojím starým otcom a vôbec o tom netušil.

Pani učiteľka začula cudzí mužský hlas. Keď sa obrátila, videla, že dvaja jej žiaci sa rozprávajú s cudzími mužmi. Jeden z nich – starší, mierne šedivý, ale stále dobre vyzerajúci – práve zamykal dvere vedúce k mechanizmu orloja.

Tak ten malý lotor ich predsa len neotvoril, ulavilo sa jej. Ale o čom sa môžu baviť s Adamom? Zvedavosť ju pohnala bližšie k nim. Videla, ako Adamovi vzrušením žiaria oči.

„Orloj ukazuje BABYLONSKÝ ČAS?“ Adam nemohol uveriť informácii, ktorú práve dostal.

„Odkiaľ o takom čase vedeli v Prahe? To sa už pred päťsto rokmi robili vykopávky v Babylone? Kedy vlastne bolo rozlúštené babylonské písmo? Aký je to čas?“ zasy-pával otázkami majstra hodinára. Ten sa na neho pozeral a usmieval sa. S takým nadšením a záujmom o orloj sa roky nestretol.

„Orloj ukazuje viacero časov naraz. Keby som ti mal všetko povedať, musel by si tu zostať veľmi dlho.“ Michalovi Šindelovi bolo takmer ľúto, že ten chlapec o chvíľku odíde.

„Tak ja tu s vami zostanem,“ vyhlásil Adam odhodlane. „Môžem?“ spýtal sa ho.

Pani učiteľka už stála Adamovi za chrbtom, bolo jej jasné, že do rozhovoru musí rázne zasiahnuť.

„Adam!“ okríkla ho. Adam o nej nevedel, od ľaku a prekvapenia až nadskočil.

„Neobťažuj pánov, určite majú veľa práce“ pokračovala prísne. Potom sa obrátila k tým dvom zaujímavým mužom a v sekunde sa premenila na milú, usmiatu dámu.

„Prepáčte, Adam je už raz taký, všade musí byť.“

Michal Šindel chcel odpovedať, ale Adam ho predbehol:

„Pani učiteľka, mohol by som tu zostať? Mňa orloj veľmi zaujíma. Pani učiteľka, že tu môžem zostať...“ prosíkal Adam, ale učiteľka sa tvárila neoblomne.

„Pán Šindel, povedzte že tu môžem zostať.“ obrátil sa Adam aj na druhú stranu.

Pán Šindel sa konečne dostal k slovu. Chlapec sa mu páčil. Videl v ňom seba, keď bol malý. A svojho syna.

„Pani učiteľka, bol by som rád, keby tu mohol zostať. Žijem sám...“

Ale čo? pomyslela si učiteľka.

„...a budem celkom rád, keď budem mať spoločnosť. Dám vám moje telefónne číslo...“

Áno? pomyslela si s nádejou učiteľka.

„...môžete mi kedykoľvek zavolať a skontrolovať nás,“ dokončil vetu pán Michal.

Pani učiteľka si spomenula na svoju hriešnu myšlienku nechať Adama odísť pri prvej príležitosti hocikam, aby konečne mala pokoj, ale učiteľská zodpovednosť v nej zvíťazila.

„Nie, to nie je možné. Za deti sme zodpovedné my. Čo by na to povedali rodičia?“ namietala.

„Zavolám mame!“ Adam zacítil šancu, vytiahol mobil, spravil ťuk ťuk do displeja a už aj volal.